

Izhaja vsako soboto zjutraj.

Uredništvo „Zarja“ je v Trstu ulica deli Fabri, št. 2, III.

Tja je treba nasloviti vse rokopise, ki naj se objavijo v listu.

Rokopisi se ne vračajo. — Nefrankirana pisma se ne sprejemajo.

Poštno-hranilnišnega računa št. 64439.

Upravništvo „Zarje“ je v Trstu ulica delle Poste št. 9. Sprejema naročnino, inserate in reklamacije. Naročnina „Zarje“ je za vse leto naprej po pošti K 6.— za pol leta K 3.

Posamezne številke po 6 vin.

Cena inseratom je 10 vin. za enostopno petit vrsto. Pri večkratnem objavljenju primeren popust.

ZARJA

Ricmanjska zadeva poravnana.

Prav pristrčen „hvala Bogu!“ se dviga brezdvomno iz tisočero src, ker se te dni razširja vesela vest, da je ricmanjska zadeva poravnana. Da, z veseljem srcem javljamo svojim čitateljem, da je sedaj dolgoletno ricmanjsko vprašanje konečno srečno rešeno.

Iz vsega srca pri očimo Ricmanjcem in Ložanom to srečo, da se vračajo v katoliško cerkev in začnejo zopet z rednim krščanskim življenjem. In kdo se z njimi skupaj veseli te sreče bolj kakor mi katoliški Slovenci ob Adriji, ki smo bili zadnja leta bolj od blizu priče skelečih ran, ki so jim jih vsekale izjemne razmere. Kako se bodo oddahnili med njimi posebno oni, ki so vedno hrepeneli po rednih odnošajih.

Po prizadevanju državnega poslanca dr. Laginje so zadnje dni pogajanja med Ricmanjci in cerkveno oblastnijo dozorela tako, da so Ricmanjci po istem svojem zastopniku naznanili tržaško-koperskemu škofu, da so v vprašanju bogoslužnega jezika voljni sprejeti določbe sv. Stolice kot merodajne in da naj se v smislu določbe sv. Očeta uredi bogoslužje v ricmanjski cerkvi.

Ker se je v tej glavni preporni točki dosegel sporazum, je bila uglasjena pot do rešitve drugih vprašanj. Naj slede tu ostale točke sporazuma.

Za samostojno župnijo Ricmanje in Log, ki obstoji že od aprila 1905, se izdela tudi od strani države postavno ustanovno pismo. K župnikovi plači v znesku K 1400 prispeva cerkev K 315, vse ostalo se plača iz verskega zaklada, ne da bi župljanov zadelo kako breme. Župnika bodo volili vsi polnoletni katoliški moški župljani, ki stanujejo v ricmanjski župniji in imajo občinsko volilno pravico. — Župniška občina postane župni patron z vsemi pravicami in dolžnostmi za bodočnost. Za popravilo cerkve in župnišča plača verski zaklad najvišjo svoto K 9210. Cerkveni obred je latinski in veljajo, kakor rečeno, v bogoslužnem vprašanju določbe svete Stolice.

V smislu tega sporazuma so Ricmanjci po svojem zastopniku javili

škofu, da se povrnejo v katoliško cerkev, da prično s krščanskim življenjem in da žele imeti čim prej svojega župnika.

Tako je sedanje stanje te stvari, ki napolnjuje vse prave rodoljube širom slovenske domovine z radostjo in tolažbo. Radujemo se, ker vemo, da bodo naši rojaki v solčnem Bregu našli v okrilju katoliške cerkve zopet mir srca in vse one dobrate, ki so jih v zadnjih letih vedno bolj pogrešali. Zopet bo zavladalo vzorno krščansko življenje po družinah, zopet se bo deca vzgajala v strahu božjem, zopet se bodo v njihovem svetišču odprli studenci nebeških milosti, zopet bo rosila božja tolažba v srca njihovih bolnikov in umirajočih in zopet bodo ubrani zvonovi sv. Jožefa spremljali ranjke k večnemu počitku. S krščanskim življenjem bo napredovala zmernost in varčnost. Ricmanjci se bodo tudi gospodarsko dvignili in okrepili. S tem se bo pa obnovilo zaupanje bližnjih in daljnih sorojakov, ki bodo — kakor pred leti — prav radi v pobožnih trumah obiskovali romarsko župno cerkev sv. Jožefa v Ricmanjih!

„Velik moment“.

II.

Pogled v bodočnost.

Poučljiv je za nas in naše razmere prvi del zlate knjižice „Velik moment“, ki smo ga zadnjič podali v kolikor možno kratki obliki. Se bolj zanimiv pa bo za nas drugi del, v katerem se obrača pisatelj v bodočnost, ki jo gleda — priznajmo odprto — s kritičnim, pa preroškim očesom. Oglejmo si sedaj še ta drugi del, saj nas v marsičem čakajo isti boji in nas zalezujejo isti sovražniki. Dobro je že naprej znati, odkod bodo letele pušice, da se jim toliko lažje ognemo.

Česa nam bo treba?

To novo dobo, ki se začneja, označa pisec kot dobo pozitivnega dela v nasprotju z dosedanjo dobo, ko je bilo treba več misliti na samobrambo in je pri tem marsikaj trpelo pozitivno delo. Zato pa sedaj: „Drži,

kar imaš, in glej da pridobiš, kar še ni pridobljeno!“ V ta namen bo potrebna v prihodnje pred vsem edinstvo . . .

Bistro omenja pisec, da bo v bodoče edinost bolj v nevarnosti kot do sedaj, ko je ljudstvo edinila vnanja sila, sovražni pritisk. Edinost se tem lažje ohrani, čim bolj se držimo strogo demokratičnega načela in prostosti besede. Če namreč notranje prepričanje ne more na dan, se nabira nezadovoljnost v srcu in se veča število malcontentov. Dalje morajo biti bremenjena in pravice primerno razdeljena. „Če ima eden vse, drug enako ali skoro enako sposoben in delaven pa nič, to napravi nezadovoljnost, hudo kri. Istotako: če se vedno zvesti pristaši, ki so za našo stvar delali in trpeli, odpravijo, prozeliti pa, ki so bili včeraj še v nasprotnem taboru, pa brz dvigajo na ščit, to je stvar, s katero naši zvesti ne morejo biti zadovoljni . . . Nikoli se ne smejo za kandidate postavljati možje zato, „da bi bili naši“; na naših častnih mestih, kakor so poslanstva, morajo biti možje, ki so krščanski do mozga.“

Da se ne bo nazadovalo, je treba biti vedno agilni, vedno delaven, vedno na višku časa. Če bi se preveč zanašali na svojo moč in postali brezbrizni, odnese sovražnik v trenutku, kar bi si bili z velikim trudom pridobili.

Naši bodoči sovražniki.

Najbolj se nam v celi knjižici „Velik moment“ dopada poglavje, ki govori o naših bodočih sovražnikih. Saj je to pač za nas tudi najvažnejše vprašanje. „Velik moment“ podaje tole perspektivo v bodočnost:

„Liberalci, kolikor jih ne bo odletelo, in socialisti se bodo vedno bolj skupaj zblížali, dokler se popolnoma ne zlijejo v eno protikrščansko stranko. Ali je mogoče to med dvema tako različnima si strankama? Čudno in vendar deloma čisto naravno. Zakaj glavna gibalna moč obeh je: nasprotovanje cerkvi. To je njih življenjski princip. Ko bi tega ne

bilo, bi liberalne in demokratske stranke sploh ne bilo . . . To je torej boj, ki se nam obeta v bodočnosti — verski boj. „Narod“ ga je že zdavnaj pripravljaj, v „Svobodni misli“ se ta boj organizira, v „radikalnem“ dijaštvu si zbira rekrute.

Pisec se potem vprašuje, ali ne morda preveč obsoja nasprotnikov, saj se vendar opaža, da kažejo nekaj dobre volje vsaj sedaj v zadnjem času. Pisava „Narodova“ se je namreč že nekaj mesecev sem nekoliko pomirila. Pisec svari pred prevelikim optimizmom v tej stvari in pravi: „Če bo to trajno, bo prav. Mi ne zahtevamo drugega, kakor da nas puste pri miru pri našem delu za cerkev, pa da sami nikjer ne nasprotujejo in škodujejo verskemu prepričanju našega ljudstva . . . V narodnih zadevah bodo v nas našli vedno le podpornike . . . Če bi bili mi res kedaj narodno mladeni, nas smejo prijeti, a ne z lažmi, kakor do slej, marveč pravično in dostojno.“

„Če se pa gleda bolj globoko — meni pisec — vendar le ni možno imeti trdnega zaupanja, da bo res šlo na bolje in da pridemo Slovenci med seboj do miru“. Boljši del naših dosedanjih nasprotnikov bo najbrž prišel do pravega spoznanja in temu doslednega ravnanja; drugi pa bodo že skrbeli za to, da se bo nadaljeval razpor, če ne v stari, pa v novi obliki. Morda jih — tako bodo rekli — skrb za narod, ljubezen do ljudstva — sili k temu? Toda ne ljubezen, marveč sovraštvo jih bo sililo.“

Zakaj torej mora biti razdor?

V naslednjih klasičnih besedah poda pisatelj notranji zadnji vzrok vsega razpora med Slovenci. Menda se ne motimo, če rečemo, da kulminira v teh besedah vse politično razmišljanje, ki je nudi ta knjižica. Tako jasnih in odkritih besed še nismo kmalu čitali. Glase se: „Zakaj tedaj mora biti razdor za vsako ceno? Zato, ker je verski moment močnejši od vsakega drugega. Zato ker je, če tudi ne povedo tega, sovraštvo do Cerkve božje silnejše od

„E, bratec je v nebesih, ubogi pudelj pa ne more priti v nebesa“, se odreže Jurček. Odrasli ljudje, dasi vsi žalostni in obupani, so se nehote smejali tem otroškim pogovorom.

Iz višje ležečih krajev, ki niso trpeli vsled povodnji, prihajalo je čedalje več milosrdnih ljudij, ki so donašali obleke in živali ter jih vabili s seboj, naj ostanejo pri njih, dokler jim ne bo mogoče na novo pozidati po povodnji razdrtih domov. Kajpada so nesrečni ljudje vsprejeli to povabilo z največjim veseljem. Tudi Martinu je bilo to v veliko tolažbo, a rekel je: „Bog vam plačaj, dobri ljudje. Grem z vami, a le za toliko časa, da se posušimo in ogrejemo; potem pa se podam s svojimi takoj k bratu, ki ga imam par ur odtod v gorah. Vi, ljubi sosedje, nimate za toliko ljudij dovolj prostora. Moj brat pa ima veliko hišo in prav lahko ter srčno rad bo nas vse vzel pod streho. Ko pa se s mladjo vrne stanovito, toplo vreme, se vrnem tudi jaz, in drug družemu bomo potem vzajemno pomagali, da si sezidamo hiše. Stavimo kar moremo in Bog bo nas gotovo podpiral! Ne vemo, zakaj in čemu je prišla nad nas ta nesreča, pa morebiti nam bo še kedaj koristila. Pojdimo torej, dragi sosedje!“

III.

Zvesti pudelj.

Prav v zadnjem trenutku sta zapustila Martin in Mina po noči svojo hišo: da sta se obotavljala le še malo, ne bi se bila re-

brati, da je bilo toli naporno delo junaških mož zastoj: niso dobili otroka, Eden teh mož je rekel Mini: „Sosed, verjemite mi, nikakor ni bilo mogoče priti do vaše hiše. Voda je preveč narasla in presilno dere. Trije izmed nas so šli do vratu v vodo in bi bili skoraj utonili“. Drugi jo je tolažil: „Nikdar ne obupajte! Več pogumnih sosedov, katerih hiše so bile manj v nevarnosti, prišlo je na pomoč drugim, bolj stiskanim. Predno je še voda vse poplavila, sli so s svetilnicami v razne hiše ter rešili mnogo ljudij, zlasti otrok, ter precej pohištva. Morebiti so rešili tudi vaše dete z zibeljo vred“. Res je prihajalo na grič vedno več in več možakov z razno ropotijo, a o zibelji z Erjavčevim Franceljom ni bilo ni duha ni sluha: nihče ga ni bil videl. —

Dolga, nepopisno dolga je bila ta strašna noč, a tudi te je bilo vendar že enkrat konec. Počasi, prav počasi se je umikala dnevu. Vihar se je polagoma polegel in tudi dež je pojenjeval. Oblaki so se pričeli trgati in tupatam je skoz nje posijala zvezdica z obledujočim bleskom, ki ga je povživala bližajoča se jutranja zarja. Komaj pa se je toliko zdaniilo da je bilo kaj videti, zagnali so ljudje pri ognju žalosten krik. Velik del prijazne vasi je bil izginil. Hišo Erjavčevga Martina in precej drugih so razdrli valovi, a kar jih je preostalo, so bile vse poškodovane. Pri eni se je bil izbočil zid, pri drugi ponižala streha skoro do tal, pri tretji se je vrl strop, in vsak trenutek je kak del zidu zaropotal v vodo. Ljudje so tarnali in jadikovali radi uničenega domovja in imetja. Mina pa je

objokovala izgubljenoto dete. „Kaj hiša in hlev, kaj travnik in vinograd! Vse bi rada dala, samo da bi mi bil ostal moj ljubi otrok!“ Tako je govorila vsa objokana. Tudi očetu Martinu je bilo veliko huje, da je izginil mali Francelj kakor pa da je bil ob svoj imetek ter postal reven. Skoro iz sebe je bil. A kmalu se je spet zavedel, pogledal proti nebu in pobožno vzdihnil: „Gospod je dal, Gospod je vzel, bodi česčeno Gospodovo ime!“

Potem pa se je obrnil k žalostni Mini in rekel: „Ljuba moja Mina! Vdaj se v voljo božjo! Saj se ne da nič več spremeniti in preurediti. Bog vse prav stori, kar stori. Daruj mu svoje dete, saj je v nebesih dobro spravljeno in preskrbljeno“. Mirne, iz vernega srca prihajajoče besede so Mino nekoliko potolažile, izginila je iz nje divja, srdita žalost, in le časih ji še kanila solza iz očíj. Vsa potolažena je reka: „Zgodi se volja božja!“ Tudi otroci, ki so doslej venomer jokali, so polagoma utihnili, in mala Micika je rekla: „Nikar več ne jokajmo. Naš mali bratec je sedaj lep angelček v nebesih in bo za nas Boga prosil. Nič hudega mu ne bo tam, in tudi take grde vode gotovo tam ni.“

Mali Jurček pa je dejal: „Res je to. Vendar pa je velika nesreča, da je naš mali bratec utonil. Škoda je tudi naših dveh lepih krav, še bolj pa je škoda našega veselega pudelja. Gotovo je tudi ta utonil; sicer bi že bil tu pri nas. Skoro mi je bolj žal pudelja ko brata.“

„Kako vendar moreš govoriti tako nemumno“, pokara ga Micika.“

LISTEK

Povodenj.

iz spisov Krištofa Šmida, prosto poslovenil Fr. Salezij.

II.

Pridejo še nove nadloge.

V smrtnem strahu je čakala Mina, kedaj se povrne nje mož ter vrli mu pomočniki. Že je minula cela dolga ura, a o njih ni slišala ni videla ničesar. Vsak trenutek je bil nje strah večji in silnej. Ne daleč od ognja pod mogočno smreko je klečala s sklenjenimi rokami uboga žena ter jokala in molila, molila in jokala. Enega otroka, zavitega v predpasnik, stiskala je k sebi, poleg nje pa je stal mali Jurček v sami srajčki in bos ter se tresel mraza kakor šiba na vodi. Mina je čedalje bolj iskreno molila, vroč pot ji je oblihal čelo: je pač silno trpela njena duša. Jurček je to zapazil v svitu ognja in v otročji priprostosti vpraša: „Mama, mene zebe, Vam pa je vroče, kako je to?“ Mati mu je rekla, naj molji za malega brata, isto je tudi velela, leto starejši sestri Miciki, in je tudi velela, leto starejši sestri Miciki, in otroka sta molila, kar in kakor sta znala in vedela.

Minila je skoro še ena ura, ko se slednjič povrne Martin. Kar lilo je od njega: z obraza pot, iz obleke voda. A prišel je praznih rok in naj žalostnem obrazu mu je bilo

ljubezni do lastnega rodu. Kristus loči svet na dve veliki polovici, on je in ostane znamenje, kateremu se bo nasprotovalo. Žal da tudi našemu narodu — ko bi vendar ne bilo treba! — ne more biti prihranjena občini razdvoj!

Krvava rana Slovencev ob Adriji.

Ali niso to krasne, jedrate besede, ki posežejo notri do zadnjega vzroka takozvanega „kranjskega prepira“, kojemu se žal niso v stanu izogniti niti obmejni Slovenci. Pravimo „žal“, ker bi pač tako lahko skupaj v miru živeli. Od naše strani se gotovo mir ne bo kalil, le naj puste boj proti cerkvi in naj nehajo zavajati ljudstvo v versko mlačnost, pa smo dobri prijatelji. Ko bi ne videli pred seboj nevarnosti, ki preti našemu ljudstvu od strani tržaškega liberalizma po „Edinosti“, bi mi gotovo molčali in bili tihi kot zid. — Čene bi ljudstva hujskali proti cerkveni oblasti in ga tako skušali odtujiti cerkvi sami, ne bi si bili prav nič navskriž. Smo li mi morda kaj manj narodni kakor oni? Nai nam le povedo, kedaj smo se mi morda v najmanjši stvari pregrešili v narodnem pogledu. Ne, tu smo gotovi, da nam ne morejo pičice očitati. Sami pa naj malo izprašajo svojo vest, kdo je bolj naroden? Mar oni, ki ljudstvo počasi in sistematično zastruplja s „svobodomiselnim“ liberalizmom? Mar oni ki bi hotel ljudstvo zavesti na nevarno pot brezbožnega življenja, ki je upostavilo vsak tudi najmočnejši narod? Mar je to narodno delo, če se navaja ljudstvo v nezmerno življenje, popivanje, ponočevanje in se ljudstvo, posebno pa mladina naša tako oslabi na duhu in telesu, da ne bo zmožna vzdržati tu v Trstu tujeje navala? Če že ne drugače, pa naj bi imeli vsaj iz tega obzira usmilenje z našim ljudstvom in naj bi mu ne pomagali s svojimi „narodnimi“ prireditvami, da še tem prej utone v morju potujčevanja. Zdrav, krepak zarod na duši in telesu potrebujemo mi tu ob Adriji, sicer nas bo enkrat zmanjkalo pri vseh „živio“-klicih in Ciril-Methodovih plesih. V Trstu iščeš skoro zaman starih družin, skoro vse, kar pride v Trst, kmalu izumre, le malo katera rodina prestane stoletje. To je pač žalostna, pa nujna posledica velikomestnega, nerednega, mehkužnega življenja. Tržaških „cittadinov“ bi že davno ne bilo več, ko ne bi prihajal iz dežele vedno nov, svež naraščaj. Med temi novimi prišleci smo pa mi Slovenci brezdvomno v večini. Zato pa imamo toliko slovenskih ljudi v Trstu. Če bi se ohranile tudi sloven-

ske družine, ki so prišle recimo pred 50 leti v Trst, take, kakoršne so bile iz početka, tako čvrste, tako nepokvarjene, pa bi nas sedaj že nekaj bilo, da bi se nas videlo, in bi se nas moralo upoštevati. Saj bi morali počasi postati gospodarji v svoji lastni hiši, v tem našem Trstu. Pa še nismo, pa tudi ne bomo, da na ta način nikoli ne bomo. Kar prihaja našega slovenskega zdravega, čilega življenja v Trst, to se kaj kmalu pokvari. Plitvo, da ne rečemo slabo, časopisje začne svoje pogubno delo na teh svojih novih žrtvah; zdravega, dobremu krščanskemu ljudstvu primernega življenja jim niso pripravili ti junaki dosedanjega „boja za narodni obstanek“. Ko se v sedanji društveni atmosferi odtujijo Bogu, jim je potem le malenkost izneveriti se tudi svojemu narodu. Alkoholizem, ponočevanje in s tem združeno „močvirje“, store ostalo in rod gre kmalu „po poti vsega mesa“ iz tržaškega pozorišča. Le pomislite, tržaški „narodni voditelji“, ali ni to do pičice resnično. Tu pokažite, ali imate res kaj volje delati za prisvojitvev Trsta. Pri nas je gotovo ne manjka, saj mi že delamo po tej poti, pristopite še vi v naš krog, pa smo prijatelji, in ne bo med nami „prepira“! Od vas je to odvisno! — Toda oh, bojimo se da ne bo ničesar iz tega, naš klic je le klic upjočega v puščavi. Dobro vidimo tudi tu pri nas, da je „sovraštvo do Cerkev božje silnejše od ljubezni do lastnega rodu.“ (Sledi konec.)

Kako dolgo bomo še sužnji?

(Dopis.)

Pisec „Zarjine“ notice: „V morju alkohola“ vprašuje nekako obupno: „Kje so bojevniki proti vse meje že presegajočemu pitju alkohola na tržaškemu ozemlju?“ Da seveda tak klic prav nič ne pomaga in da ostane le „glas vpjočega v puščavi“, je lahko umevno in razložljivo! Kje naj se vzamejo bojevniki, ki pač morajo biti dobro oboroženi in izurjeni za boj, predno ga prične, ko je pa žalostno dejstvo, da robujejo tiranu alkoholu vsi sloji!

Enako priznava tržaški list „La Monarchia“ v številki z dne 4. t. m. potrebo, da se že enkrat nastopi proti splošno čezmernemu uživanju alkohola in povdarja, da je dolžnost predvsem duhovščine, da prične v tem oziru delati. Za izgled stavi delovanje ljubljanske (slovenske!) duhovščine na tem polju in njene uspehe, ki se kažejo že v statistiki o zmanjšanem konsumu alkoholnih pijač in za tisoče manjših dohodkih užitnine in še večje koristi, ki jih ima narod v moralnem, socialnem in gospodarskem oziru. — Konečno stavi vprašanje: Ali bi se v

Trstu, kjer je potreba še večja, ne moglo ustanoviti podobnega društva? Torej Italijani si jemljejo za vzgled protialkoholno delovanje slovenske duhovščine na Kranjskem!

In mi? Bomo li pustili, da nas prekosijo, pa kaj to! bomo li še nadalje pustili, da nam alkohol uničuje vse in še posebno naše najdražje, našo mladino? Apeliramo ne le na rodoljubnost, ampak tudi na človekoljubnost sre. Kako dolgo bomo torej še čakali s tem najnujnejšim rešilnim delom? Nič več odlašanja! Ne obračamo se do naših drugorodnih soobčanov. Oni bodo že v svoji hiši našli dela. Tudi ne do naših političnih rodni nasprotnikov, ker ti bi naš poziv prezrli in odklonili, ker jim je alkohol najboljši zaveznik in pomočnik, da si obdrže nevedno in zaslepljeno ljudstvo v svojih bojnih četah.

Alkoholizem je sicer internacionalen in brezkonfesionalen, kakor ga je protialkoholni dunajski kongres vseh avstrijskih narodnostij lanskega leta soglasno označil. Tudi boj proti njemu se bo moral biti združeno. Je pa to predvsem vzgojno vprašanje, in tu bomo šli ločeno na delo, ker delamo in vzgajamo vsak po svojih kulturnih načelih.

Naša vzgajališča so naša društva, tu je razorana in pripravljena njiva za setev najboljšega semena. Največja zavora vsakega napredka v naših družtvih je ravno alkoholizem. Brez odstranitve teh ovir bo naše izobraževalno delovanje brez trajnih uspehov!

Torej med našo mladino, pa ne kot bojevniki, ampak kot vzgojitelji! Pomnimo, da tudi najogljivejše besede le mičejo, a vzgledi vlečejo! — Kdor ima srce vneto za brata in zna za vzroke zlu, ki ga tare, in ima voljo da ga reši, naprej!

In kdo prvi naprej?

Dolžnost naše kršč. soc. zveze je, da prednjači v tem oziru.

Njo naravnost pozivljemo, da v najbližjem, ugodnem času povabi na sestanek vse somišljenike, ki hočejo sodelovati v boju proti alkoholizmu, da se spoznamo in vidimo, koliko nas je, da si začrtamo pot za bodoče delovanje v tem pogledu in da se boderimo k vstrajnosti. Le v zavesti, da nismo osamljeni bomo vstrajali v boju in delu z nado na uspeh.

Nič več nismo voljni tlačaniti tiranu alkoholu! V boj za osvobodjenje in prostost!

Politične vesti.

AVSTRIJA.

Ministrski predsednik Bienert je hitro po zaključenju drž. zbora zbral okrog sebe nove „jogre“ ali ministre. Preden je bila znana

Gospod Svetličič se je prijazno nasmehnil, prikimal in dejal: „Prav imaš! Le vzemi otroka seboj! Ne bilo bi prav, ko bi ti trije pridni ribiči in ta zvesti pes imeli več usmilenja ko midva.“

Ljudje so radovedno poslušali njiju pogovor, in silno so se razveselili, ko so videli blago srce ter dobrotno roko gospoda Svetličiča in njegove gospe. Nekaterim so samega ginjenja silile solze v oči. Najbolj pa so bili veseli in ponosni trije ribiči, ker so rešili otroka.

Seveda se nobeden njih v veliki nevarnosti, v kateri so bili v čolnihu, ni zmenil za psa, ko so imeli dosti truda, da so rešili sebe in otroka. A pudelj je sam priplaval do brega ter priteklo sedaj k gruči ljudij, ki se je zbrala krog zibelke. In tu se je tako silo otresel vode, da je pršila na vse strani ter so se ljudje vsi mokri umikal. A nevoljen ni bil nihče in nihče se ni hudoval radi tega, da, o- lo smejali so se zvestemu psu in hvalili njegovo udanost. Kajti pričel je veselo lajati, skakati semtertja in se povspenjati sedaj po enem sedaj po drugem ribiču, prav kakor bi se jim hotel zahvaliti, da so rešili otroka. Tedaj reče gospod Svetličič: „Ta vrli pes se izkazuje hvaležnega: pa bi se človek ne?“ In vzame šest cekinov iz svoje denarnice, da da vsakemu ribiču po dva. A ti so se branili na vse pretege rekoč: „Kar smo storili smo storili iz krščanske ljubezni, ne pa zaradi plačila.“ Nato jih zavrne Svetličič: „Že prav, da za dobro delo ne zahtevate plačila, a ne bilo bi lepo, ko bi Vam ne dal malega priznanja in neznatne odškodnine, ko

lista novih ministrov, smo brali nekje, da bo Bienert „ naredil“ za ministre take, može, da se bo temu čudila vsa javnost. In res, ko je prišla na dan ta lista novih ministrov, se ji je vse čudilo in — smejalo. Hudomošni ljudje so zato imenovali novo ministristvo „pred-pustno“. Kako pa je tudi Bienert delal? Ker se mu je mudilo in ni imel n. pr. v naglici ravno nobenega primernega človeka pri roki, ki bi bil dober za ministra javnih del, je pa prašal svojega prijatelja nemškega ministra starega Schreinerja, če ve, za kakšnega takega človeka. In ta mu je rekel: „Jaz imam tam dol na Tirolskem enega prijatelja, ki se prav „fest“ zastopi na ceste in mostove; boš videl, da bo dober.“ In tisti prijatelj iz Tirolskega, ki se piše Rit, je danes minister. Toda šalo na stran! Ne le, da se je Bienert pokazal pri sestavljanju novega ministristva jako nespretnega državnika, ker ni zadovoljil, lahko rečemo, nobene stranke, ampak potisnil vse Slovane v opozicijo proti vladi. Zlasti je vznevoljilo naše slovenske poslance imenovanje grofa Stürgka za naučnega in nekoga dr. Hoehenburgerja za pravosodnega ministra. Ta dva moža, ki upravljata za nas Slovence najvažnejši zadevi, šolo in sodišče, sta huda nemška liberalca. Grof Stürgk je znan se izza časa celjske gimnazije, bil je velik nasprotnik slovenske gimnazije. Bodi tudi omenjeno, da je velik nasprotnik splošno, jednake volilne pravice. Hoehenburger je istotako zagrizen Nемеc. Še kot drž. poslanec je govoril za vpeljavo nemškega drž. jezika. Sedaj kot minister je sicer obljubil, da bo vsem pravičen, toda nikdar ne bo pozabil, da je Nемеc in liberalec. In možje takega duha naj režejo nam kruh? Ne! so rekli naši poslanci in ponudili vsem češkim strankam, da se združene z njimi postavijo v opozicijo proti vladi. Češke stranke so to ponudbo rade sprejele. Razun čeških in naših poslancev, so pa tudi mnogi Poljski vladi nasprotni kakor tudi socialni demokratje, tako, da bo za vlado ta velika opozicija jako trd oreh. Člana novega ministristva sta tudi bivši guverner avstr. ogr. banke vitez Bilinski, Poljak, in predsednik zbornice dr. Weisskirchner. Prvi je bil že pred 12 leti finančni minister. Ob svojem sedanjem nastopu službe je rekel, da je pred 12 leti, ko je odstopil, pustil v blagajni 600 milijonov kron, katere so pa njegovi nasledniki v službi vse že izdali; zato je treba varčevati. Bienert sedaj konferira z načelniki posameznih strank, da se prepriča, če bo mogoče sklicati zopet v kratkem državni zbor in če bo deloval.

BALKAN.

Turški veliki vezir Kiamil-paša je moral odstopiti. Videl je namreč, da je na Turškem razun prave vlade še neka druga, ki ima jako dalekosežne načrte, ki njemu niso nič kaj ugajali. Ta stranska vlada je mladoturški odbor. Ta odbor pa ima večino v zbornici, pa tudi častništvo in mnogi moštva je na njegovi strani. Tudi vojni in mornariški minister sta bila Mladoturka. Da ne bi moč mladoturškega odbora zrastle vladi čez glavo, je Kiamil-paša odsvolil mladoturškega vojnega in mornariškega ministra. Mladoturki so zato izrekli v parlamentu, v katerem imajo večino, Kiamil paši nezaupnico in je tako odstopil. Njegov naslednik je Hilmi paša. Če bi sultan hotel držati Kiamil pašo, bi bile vojne ladje bombardirale mesto in nastala bi meščanska vojska. Razvidno je pa tudi, kako veliko moč imajo Mladoturki in da imajo sultana popolnoma v svojih pesteh. Vsled teh homatij se je pa zopet zavlekel sporazum med Turčijo in našo državo ter Bolgarijo. Vendar je upanje, da pride do sporazuma, ker je novi veliki vezir baje precej naklonjen Avstriji. — V nedeljo je imel biti v Belgradu velik protia-vstrijski shod, ki ga je pa vlada prepovedala. Ob tej priliki so nameravali demonstri-

šila. Voda je predrila in izpodkopala z veliko močjo naenkrat vse stene, se vtila skozi hišo ter odnesla razno pohištvo kakor bi trenil hitro. Le močni tramovi ob voglih in pri vratih so še nekaj časa kljubovali navalu valov, a kmalu so se razmaknili in streha se je sesula v vodo, ki je naglo zabrisala vsako sled, da je tu kedaj stalo kako človeško bivališče. Med tem pa je splavala zibelj z otrokom že par tisoč metrov doli po Dravi. Tudi tam je razsajala povodenj. Vse vasi in trge, ki so ležali nizko ob reki, je poplavlila voda, mnogo ljudij se je komaj rešilo, a večina je bila ob domovje in premoženje. Zibelj je plavala dalje in valovi so jo zanesli proti vasi stoječi na griču, kamor ni mogla seči povodenj. Zvedavo pa tudi s strahom so gledali ljudje, kaj je vse mimo nesla deroča mogočno narastla Drava. Mize in klopi, omare in kurniki, konji in govedo, sodi in svinjaki, da, tudi še cela streha s slamo krita; vse to in mnogo drugega je plavalo in drvilo mimo na divjih valovih. Nekaj dečkov je moralo seveda tik k vodi, da ne prezro pač nobene stvari, tako jim je velela njih mladeniška radovednost. Kar na enkrat eden teh zakriči: „Glejte, glejte, sredi reke plava zibelka!“ Brž nato zavpije drugi: „In pes plava zanjto ter jo skuša spraviti na suho.“ Vsi pogledajo tja. „Je že res“, vsklikne tretji, „toda menim, da se uboga žival zastoj trudi, saj se vidi kako je trudna“. Na bregu je stalo nekaj mož, ki so z dolgimi drogi privlekli iz vode sedaj kak sod sedaj kak zaboj ali kak drug kos hišne oprave. Eden njih, mlad ribič, zagleda zibel in zakliče: „Gotovo je še otrok v zibelki za-

prazno zibel bi se zvesti pes pač toliko ne trudil. Rešimo otroka! Ali naj mar ima pes več srca kot človek?“

To izreče in že skoči v čoln in dva druga ribiča za njim. Veliko nevarnosti so imeli prestati; veliki in mali kosi ledu butali so neprestano ob čoln in le malo, pa bi se bil prevrnil. Srečno so prestregli zibel, da je niso valovi odnesli dalje, vzeli je v čoln in spet so srečno priveslali k bregu.

Sedaj pa je mlado in staro drlo vkup in se gnjetlo krog zibeli, da vidi otročička. Med tramo ljudij bil je tudi bogat vinotržec, Svetličič se je pisal. Prišel je s svojo soprogo na breg gledat opustošenje, katero je povzročila narasla reka. Gospa je tudi hotela videti dete, katero so rešili pogumni ribiči. Ljudje so se rade volje razmaknili, ko jim je gospod Svetličič povedal, da želi njegova soproga videti otroka. Sklone se nad zikelko, a komaj ugleda otroka, reče vsa vesela: „Moj Bog! Kako lep otročiček je to! Glejte le, kako sladko spi! Pravo čudo božje je, da je bil rešen ta otrok! Bog ga varuje in čuva nad njim!“

Par tednov prej je bila smrt v hiši gospoda Svetličiča in je vzela gospe edino dete. Zato se je sedaj obrnila k svojemu možu in mu rekla: „Glej, vendar, ljubi Danilo, kako je ta otrok močno podoben najinemu umrlému! Tudi ravno toliko star je, bržkone. Ljubi Bog nama je vzel otroka, a zato nama sedaj pošilja tega! Kaj misliš: ali naj vzamem tega srčkanega otroka seboj, ter ga obdržim in vzgojim, ako bi se ne našli njegovi pravi stariši? Povej!“

vendar to lahko storim. Že Izveličar obljubuje plačilo za kozarec mrzle vode podan iz ljubezni, gotovo hoče, da tudi mi poplačujemo dobra dela, v kolikor nam je mogoče. Saj se s tem ne odrečete večjemu plačilu v nebesih. Vzemite torej z ljubeznijo, kar Vam še enkrat ponujam in ljubezni, rad dam, radi vzemite in ne dajte se prosit po nepotrebnem.“

„Bodi po Vašem“, pravi najmlajši ribič. „Hvala Vam, dobri gospod. Bomo pa s tem denarjem vsaj nekoliko olajšali bedo svojih sosedov, katerim je povodenj prizadela veliko škodo.“

Med tem pa se je pudelj preril skozi množico ljudij do zibeli. Tako glasno in veselo je lajal, ko je ugledal otroka, da se je otročiček prebudil in začel jokati. Gospa Svetličičeva vzela je dete v naročje in je sočutno poljubovala, da bi nehala jokati. Ko se je otrok pomiril, začel se je ozirati na okrog, kakor da koga išče s svojimi svetlimi očesci. „Pač iščeš mamic“, pravi gospa, „Bog sam ve, kje je in ali še živi ali je mrtva kje v reki. Pa nikar ne jokaj! Jaz ti bom mati!“ Nesla je otroka na svoj dom. Bila je to velika in lepa hiša sredi prostranega vrta. Eden ribičev je nesel za njo zibel, pudelj pa je počasno korakal za njima in se neprestano oziral v otroka.

(Nastavek prihodnjič.)

rati proti svojemu kralju Petru in zahtevati, da odstopi. Rusija je srbsko vlado kategorično pozvala da miruje, ker ona Srbije ne bo podpirala, če bo Avstrijo izživala. Ker se Srbija očitno napravi na vojsko proti Avstriji, so pisali listi, da misli naš minister drug države na to opozoriti in ako se Srbija ne naha oboroževati bo tudi ona storila od svoje strani, kar se ji zdi potrebno za njeno varstvo. Iz Srbije prihajajo taka poročila, iz katerih se da sklepati, da Srbi čakajo samo ugodnega vremena, da udarijo v Bosno in Hercegovino.

NOVICE.

n Zabavni večer v škofijskem konviktu. To je bil res zabavni večer, ki nam ostane v trajnem spominu. Igra „Mlini pod zemljo“, je sicer težka, a lepa in poučna ter nam je nudila vsega, česar si človek želi pri poštenih zabavi. Vloge so bile kakor nalašč razdeljene posameznim, ki so jih igrali s toliko spretnostjo, da bi si boljega ne bili pričakovali niti od strokovnjakov. Da omenimo le nekatere glavne vloge, kakor prav senatorski nastop Proba, ter zagrizenega poganskega svečenika Saturnija in zvitega spletkarja Dumide, katerega si je občinstvo vedno želelo na odru. Dvakratno živalno odobravanje ob koncu igre je kazalo, da se igravci niso trudili za stonj. Ni nam treba še posebej hvaliti tamberaškega in pevskega zbora, ki tako čvrsto napreduje, da imata sedaj pesni in krasnih komadov kar na izbiro. Nek objesen mladič, ki se je bil prenaedel katoliških podpora si je upal reči, da se v zavodu dijaki ne nauče nič dobrega. Ta revež se nam usmili, ker vemo, da mu vest očita polne egiptovske lonce, pa le naj bo prepričan, da je pri nas ona pot, ki pelje dijaka med resno inteligenco, ki ga navdušuje za blagor naroda in vere, ki je pa marsikaterega njegovih kolegov trn v peti! — Na pustni terek t. j. 23. t. m. bodo priredili gojenici škofijskega konvikta burko „Kmet Herod“. Na ta zabavni večer se vabijo še posebej vsi oni gospodje, ki so bili minolo nedeljo zadržani.

n Za zgodovinarje. Balkanovci so nabili po mestu plakate, ki jih ni možno tako lahko prezreti, bodisi radi njihove velikosti, bodisi radi njihove vsebine. Tam se čita, da vabijo na „Ciril-Metodov ples“. Zgodovinarjem na vsak način priporočamo, da bi malo porbrskali po starih zapiskih, in nam povedali, kakzne vrste je bil ta ples, ki sta ga naše prednike učila sveta brata Ciril in Metod. Pustnim šmam, ki bodo še-le pozneje enkrat spadale med inteligenco, prizanašamo rajši s takim mučnim duševnim delom, da se jim kaj ne utrga v možganih.

n Glasovi iz občinstva. Iz tržaskih slovenskih krogov smo prejeli: „Lumpacij vagabund“ je bila igra, ki se je predstavljala minolo nedeljo v slovenskem gledišču v Trstu. Igra je stara znanka in ni o njej treba govoriti; omeniti pa moramo, da taka igra v dvorani „Narodnega doma“ ne more priti do veljave, ker ni oder zato. Večje in finejšje kompozicije so tam sploh nemogoče. Oder je tako tesen, da se skoro niti igrati ne more, kaj se le ako je potrebno, da nastopi večja družba ali več oseb; da bi se pa kdo iz tal pokazal ali pa od zgoraj spustil pa še misliti ni, ker ni ne mehaznizma ne prostora, se kulis nimajo kam vzdigavati. Radi te hibe ni prva scena prišla do nikake veljave. Igralo se je izvzemši trojice lumpcev srednje dobro. Trije lumpci: Lim-Veble, Kneftra - Šršen in Klobčič-Viktor so bili jako dobri, posebno sta se odlikovala Viktor in Šršen. Ta slednji je sploh najstarejši igralec, ki se včasih nastopi. Imel je izvrstno masko, kretanje povsem sigurno, igranje nepretrgano veselo, da je bilo res veselje gledati ga. Prav tako izvrsten je bil tudi suhi krojač Viktor, ki je z neverjetno agilnostjo skakal na stole in igral izborno lahkega, suhega krojača. Pri petju kupletov je Kneftra kaj umestno ožigosal „Balkan“, kjer se mora govoriti nemško, ako se hoče dobiti postrežbo; čudimo se, da tega ni že preje storil kak drug igralec ob ugodni priliki, kajti bilo bi to že davno umestno. Saj vendar že vrabci po strelah čivkajo, da se mora v „Balkanu“ govoriti ali nemški ali pa italijanski, ako se hoče kaj dobiti. Značilno je tudi to, da se je v kavarni „Commercio“ že zdavnaj nabrala pokroviteljstva za Ciril-Metoda; v Balkanu pa, kjer se shajajo sami patentirani, rodoljubi in generalstaberlji „Edinosti“, pa ne. Govori se celo, da se je tako nabiranje prepovedalo. Je pač mnogo rodoljubja na jeziku a malo v srcu. Najemnik „Balkana“ je pač..... Nemeč, ki ne zna besede slovenski, nad čemur se pa „Edinost“ še nikdar ni zgražala.

n Ne smejte se! „Edinost“ piše o krumirjih. Pod notico „Incident v štrajku voznikov“ omenja sledeče: „Štrajkujoči vozniki so zapazili, da si magistrat pri prevažanju in raztolčevanju gramozja deloma odpomaga potom furlanskih krumirjev, ki jih daje na razpolago podjetje Facanoni. Razbijajo gramoz na pomolu Sanita. Včeraj je nekoliko voznikov prišlo na pomolu (?) Sanita, ozmerjali in oklofitali so par krumirjev in jim vrgli orodje v morje, še predno so intervenirali redarji. Ti so enega aretirali“. Kadar delavci kvarijo stavko, organizirano po dr. Mandiču, takrat seveda „Edinost“i to ni prav, takrat so taki stavkokazi krumiri, kadar pa dr. Mandič kazi stavko, takrat je pa vse prav in dobro, takrat ni o krumirih govora. Mi bi se s to stvarjo ne pečali, ako bi pri tej štávki voznikov ne bili udeleženi nekateri siromašni okoličanski voz-

niki, ki so bili zapeljani po „ognjevitih“ besedah dr. Mandiča, ki jim je obetal vse mogoče in nemogoče, samo, da je vstanovil dotično zadruge, kateri on predseduje. Njemu je pa šlo zato, da je predsednik kake pridobitne zadruge, da tako javnosti, pokaže, da je zmogel tudi na gospodarskem polju, da zna tudi delati in ne samo po kandelabrih in vodnjakih plezati pa govorance držati. Advokat pa predsednik voznikov!

n Plesna poezija. „Deva Fortuna“ je zajezdila 12. februarja t. l. Pegaza, ki jo je po strašanskih skokih pripeljal v varno zavetje na četrti strani „Edinosti“ št. 43. Ta „deva“ fortuna“ prodaja amulete (kakor ciganke?), niti „ogjenj v srcu onih, ki bi radi postali srečni“ in dela še propagando v rzih za Ciril-Metodov ples. (Kot pokrovitelja plesa nista svetnika in za to „Fortuna“ prav pametno izpušča pred nju imeni besedico „sv.“) Nekateri verzi gospe ali gospodične Fortune so tako zanimivi bilo glede vsebine, bilo glede oblike, da jih hočemo pribiti tukaj ad perpetuam rei memoriam:

„Za to na Metodov-Ciril
„Lep ples, ki se bode vršil
„Trinajstega mesca svečana,
„Če koga ne bo, naj ga pana
„Hudir, ki tam v peklu preži
„Na mlačneže naše krvi.

To je nemara „najnovejša resnica“ „svete narodne vere“: Kdor ne gre na ples, pride v pekel. Poglejte kake lepe reči pa obljublja Fortuna svojim pristašem:

„Vsevečni mu dal bode zdravje
„Dišalo mu bo mleko krajve
„A bolje še vino, klobaske
„In ljubav, pogled plavolaske.

Tako visoke poezije ne najdemo niti pri orientalcih. Prava sreča, da smo v pustu!

n Št. Jakobski mladini v trajen memento! Krščansko mislečemu rodoljubnemu trž. slov. ljudstvu v razmišljanje! Pošiljanje plesnih vabil in vstopnic osebam, o katerih bi moral količkaj izobražen človek znati, da ples po svojih moralnih in etičnih nazirih smatrajo kot neetičen in protikulturnen, imenujemo z najmiljšim izrazom, netaktnost. Če nam nameravate s tem nagajati po načinu pobalninov, pristo vam! Ker nam pečat „Št. Jakobska mladina“ ne predstavlja prav nobenega organizma in še manj častnih osebnosti, sklepamo upravičeno iz njenega ravnanja in nastopa, da je ta mladina po oliko nič višja od puščične fakinaže, morda sorodna z ono iz „močvirja“. V spletnje našega rodoljubnega slov. ljudstva se da natisniti: „Čisti dobiček v kulturne namene!“ Kaj razumeva „Št. Jakobska mladina“ pod „kulturnimi nameni, ne vemo. Iz tega njenega delovanja pa moremo z gotovostjo sklepati, da so njihovi „kulturni nameni“ povsem različni od naših in našim naravnost nasprotni. Mi torej ne le, da ne moremo takih kulturnih namenov podpirati, ampak jim moramo nasprotovati in pobijati jih! Toliko bi pač morali znati pri „Št. Jakobski mladini“, če imajo kateri sploh kaj izobrazbe! Pa najbrže niti ne znajo o kakih različnih naziranjih o kulturi! In če bi pa tudi bilo res vsprejemljivo vse to za nas — način in namen —, komu naj zaupamo naše podpore, morda pečatu „Št. Jakobske mladine“? Kdo nam daje poročilo, da bi se dobiček res porabil v „kulturne“ namene? Najbrže ne v drugačne namene, kot v one po prvi „Umetniški noči“ — „na estetične in gnotne ostanke“? Kaj? Razumete vse tri razloge? O uboga kultura ubogega slovenskega ljudstva ob Adriji, če boš nevezana na dobičke maskiranih ljudskih plesov! Pomilovanja vreden rod! Izobrazbe, izobrazbe mladini — in poprej še kruha da ne bo lačna, — ne pa potratnih maskiranih ljudskih plesov!

n Izseljenci, pozor! Za Istro je pooblaščen za izseljence g. Workiewicz Boleslaj, uradnik Avstro-ameriške plovne družbe. Mož nima namena ljudi vabiti v Ameriko, tega tudi ne sme storiti, a šel bo na roko vsem onim, katere sila podi v svet za kruhom. Rafaleova družba v Trstu.

n Proti pijančevanju je bilo predavanje v katol. slov. družstvu v Trstu minolo nedeljo. (Tako se deluje za narod, ne pa s plesi, ki so politični in opojnimi pijačami. O. U.)

n Poročil se je v Šklednju vodja pripravnice g. Miroslav Pretner z gđe. Liziko Sancin, hčerko deželnega poslanca.

n Predsednik Lloyda je postal bivši trgovinski minister dr. Derschatta. Porodil se je leta 1852 v Zadru in je odločen nemški nacionalc.

n Vžigalice v korist obmejnim Slovincem se dobe na prodaj v prodajalni kat. tisk. društva v Trstu, via delle Poste 9.

n Nove razglednice. Naše kat. tiskovno društvo, je poskrbelo iz Prage (Žižkov-Husnik) prelepe barvene podobice (razglednice) sv. Socerba. Izvirna podoba je bila akvarel. Na živobarveni podobi se nam predstavlja v sredini mladi svetnik, v ozadju pa pogled raz socerbskega hriba na morje čez miljski zaliv. Za okvir so postavljeni razni prizori iz življenja svetnikovega, grad, jama, cerkev sv. Justa itd. — Cena 10 vin. Prodajalna K. T. D. v Trstu, via delle poste 9.

n Vojaški nabori. C. kr. namestništvo je z razglasom od 30. pr. m. priobčilo načrt, po katerem se bo v posamičnih okrajih vršilo novačenje in sicer: A. v Trstu: 12., 13., 15., 16., 17., 18., 20., 22., 23., 24., 26., 27., 29., 30. in 31. marca. B. v pokneženi grofiji Goriški in Gradiški: v Gradiški 3. in 4. marca; v Korminu 1. in 2. marca; Gorici (okolice) 1., 2., 3., 4., 5. in 6. marca; Gorici (mesto) 5. in 6. marca; Ajdovščini 8. in 9.

marca; Kanalu 11. in 12. marca; Tolminu 19. in 20. aprila; Cirknem 17. aprila; Kobaridu 22. aprila; Bovecu 24. aprila; Komnu 29. in 30. aprila; Sežani 26. in 27. aprila; Tržiču 20. in 22. marca; Červinjanu 24., 26., 27. in 29. marca. C. V Istri: v Krku 31. marca in 1. aprila; Cresu 21. aprila; Mali Lošinj 23. in 24. aprila; Poreču 28. in 29. aprila; Bujah 30. aprila, 1. in 3. maja; Labinju 16. in 17. aprila; Voloskom 3., 5., 6., 7., 13., 14. in 15. aprila; Kopru 1., 2., 3. in 4. marca; Piranu 8., 9. in 10. marca; Škofljah 5. marca; Rovinju 26. aprila; Puli 12., 13. in 15. marca; Vodnjanu 16., 17. in 18. marca; Buzetu 11., 12. in 13. marca; Pazinu 18., 20. in 22. marca; Podgradu 8. in 9. marca; Motovunu 15. in 16. marca.

Iz okolice.

n Mladina šentivanskega kršč. soc. izobraž. društva nam je priredila pretečeno nedeljo veselico — in to seveda brez plesa. Veselica, pa brez plesa! Pri tržaškem slov. ljudstvu po trditvah nekaterih gotovih „rodoljubov“ vgojiteljev naroda nekaj skoraj nemogočega! Da, seveda, če drugače nikakor ni mogoče, da se vzdrže ti njihovi ljudje na površju „tržaške morale“ in se ne pogreznejo v „močvirju“, je pač vendar le bolje da se vrtijo brez pameti, ne rečemo brez glav, na narodnih deskah na tujih podplatih in v maskah izposojenih za visoko ceno. In vendar je to predpustno veselico, brez plesa posetilo toliko občinstva, in, še posebej povdarjamo: v veliki večini cvetoča mladina, da je bila dvorana nabito polna. Da so se pa tudi pošteno zabavali in veselili, je pričal njih smeh in da so bili z vsemi tačkami priveditve prav zadovoljni, njihovo ploskanje. So se pa fantje tudi potrudili, da dobro igrajo. Mojester Peter je bil kljub svojim že bolj visokim letom jako živahen, dokler ga ni zmogel alkohol, da je celo vlak zamudil in v pijanosti za visoko svoto najel „ekstracug“. Poleg razvedrila nam je nudila igra dober „eksempl“ o mnogih škodljivih posledicah pijančevanja.

Mnogo smeha je povzročila burka „Obljuba je prelomil“, ki jo je spisal in njeno glavno vlogo tudi izborni predstavljalki društveni tajnik Ivan Križman. Tudi v tej burki je slikan alkohol kot najmočnejši provzročitelj velikega dela duševne revščine v poučen zgled. Žal, da je pri nas skoraj nemogoče misliti si občevanje družbe, ako ne v krčmi pri vinu, in da je to najvišje obzorje našega ljudstva! Fantje, z zavestjo, da sodelujete za drugačno, boljše izobrazbo našega ljudstva, neustrašeno po zadržani poti naprej in višje.

n Šentivanska Marijina družba priredi na pustno nedeljo ob 5. uri pop. v Marijinem domu veselico. Uprizorijo igro „Pri gospodi“, ki nudi veliko zabave. Igra kaže prirojeno nerodnost kmečke Mice in priučeno nerodnost izobražene gospice Tekle. Vsi, ki ljubite pošteno in lepo razvedrilo, pridite v nedeljo v „Marijin dom“.

n Iz Rojana. Tukajšnja Marijina družba priredi prihodnjo nedeljo dne 21. t. m. ob 4. in pol popoldne zabavo v svojih prostorih v „Marijinem domu“ pod župniščem. Na vsopredu so: Deklamacija, igra, burka in petje. K obilni udeležbi vabi uljudno odbor. — Na pustni terek ob treh pop. bo v Rojanski župni cerkvi mesečni shod za slovensko deklško in žensko Marijino družbo brez izpostavljenim S. R. Telesom. Poleg družabnic se smejo udeležiti shoda tudi ostali župljani. — Po končanem shodu bo v „Marijinem domu“ poštena domača zabava s kinematografičnimi predstavami, tombolo in petjem.

Iz Krasa.

n Iz Repentabra. Tu pri nas ima letos družba 96 članov. Prišlo bo na ta način v to majhno župnijo 691 dobra knjiga. Naročilo se je tudi nekaj dobrih časopisov. Bog daj, da bi se ljudje poprijeli dobrega berila, ker je le tako možno v pravem pomenu napredovati.

n Podpirajte gospodinjstvo šole v Tomaju! Iz Tomaja smo prejeli naslednji poziv na dobrohotna rodoljubna srca:

„Minolega leta se je ustanovila v zavodu šolskih sester v Tomaju prva gospodinjstva šola s slovenskim učnim jezikom na Primorskem. Ker pa primanjkuje isti ob začetku njenega obstanka sred tev za nabavo učil in v prvi vrsti učnih in strokovnih knjig, usoja se podpisano vodstvo prositi, da blagovolite priskočiti temu prekoristnemu zavodu na pomoč s tem, da mu podarite kako knjigo kmetijske ali gospodarske vsebine, v slučaju, da iste sami ne rabite. Dobro došle bi nam posebno knjige Mohorjeve družbe, kakor na pr.: Umna živinoreja, Domači živnozdravniki, Gospodarski nauki, Poljedelstvo, Domači vrtinar, Umni čebelar, Umni sadjerejec, Sadjereja v pogovorih in druge. — V nadi, da s kako malenko-tjo pripomoretu temu prepotrebemu zavodu, izreka Vam podpisano vodstvo že v naprej svojo najiskrenejšo zahvalo. — Vodstvo jubilejne gospodinjstve šole v Tomaju, pošta Sežana-Dutovlje.“

Iz Istre.

n Iz Predloke. Dodatno k poročilu „Iz rižanske doline“ v 6. števil. Vašega cenjega lista javljamo, da so bili na občnem zboru katol. iz. društva v Loki izvoljeni v odbor: Ojo Ivan, Rondič Andrej ml., Sever Andrej, Ogrin Jožef, Rudela Anton, Ogrin Anton in

Primožič Ivan; vsi iz Loke. Potem je predaval društveni član Sever Andrej ml. o potresu ter je bil živahen razgovor o pomenu posojilnice, ki se snuje za našo dolino ter bo v nedeljo 21. t. m. ustanovni občni zbor iste. — Društvo „Zvroček“ v Bezovici je obdržavalo 17. t. m. društveni shod, na katerem se je predavalo o potresih; o pomenu društva in organizacije. Govoril je član kat. sl. izobr. dr. v Loki Andrej Sever. Sledilo je predavanje o posojilnici ter se je povedalo ljudem nekaj splošnih dolečb o testamentu. Shod se je zaključil s petjem. Udeležba je bila dokaj dobra; osobito moramo priznati Podpečanom, da so se odzvali vabilu in nas posetili v lepem številu. Tudi iz Loke je prišlo več gostov na naš shod. Želimo, da bi se še večkrat tako sešli, in se med seboj pogovorili. Upamo tudi, da bodo v prihodnjem tudi člani društva „Zvroček“ sami nastopili s kakšnim predavanjem.

n V Prebenedu se je veselica prav dobro obnesla. Igrala se je „Lurska pastirica“ in „Ubogljiva kuharica“. Vsa dekleta so dobro igrala, besede so šle gladko. Prav dobra, da izvrstna je bila grofinja Eleonora, Bandi Antonija. Boljše igralke gotovo nimate v tržaškem Marijinem domu. Posebno pohvalo zasluži tudi Rapotec Antonija, igrala je Mino, domačo učiteljico. Tudi Bernardka, Bandi Marija je splošno ugajala. „Ubogljivo kuharico, sta prav dobro igrala Rapotec Antonija in Bandi Marija. Dekleta so se vse same učile in vse same izvedle. Prostor jim je dala srenja brezplačno, oder in drugo so jim napravili dobri vaščani zastoj. Pameten mož je dejal: Tako mladino moramo podpirati, za pošteno veselje jim gremo radi na roko. Ni dovolj vzeti jim ples, treba jim dati nadomestila, naši ljudje se radi zabavajo, to njihovo lastnost porabimo v dobro. Iz dohodka bodo kupile vrle Marijine hčere vaški cerkvi kip Presv. Srca Jezusovega.

n V Dolini bo v nedeljo 21. t. m. glediška igra „Sv. Neža“. Pel se bo venec narodnih pesmi Ferjančičevih. Pesen „Marijina hči pred nebeskimi vratmi“ bo deklamovala Andrejašič iz Kastela. Na pust se ne bo igralo, ker se ne spodobi Marijini družbi, zato naj „Vodnik“ ne zameri.

n Da se razumemo! V notici „Na Ulice“ smo zadnjič med drugim poročali tudi sledeče: „Poskusite prej pri svojih ožjih prijateljih, morda se vam posreči; sicer bi pa morda tudi oni gg. učitelji, katere med sveto mašo obiskujete, sprejeli te uradne molitvene ure proti majhni mesečni odškodnini“. — Tozadevno se nam sedaj pojasnjuje, naj si nihče ne misli pod onimi gg. učitelji prave šolske učitelje, ampak druge mojstre, katere dotičniki dobro poznajo.

Cerkveni vestnik.

n Pastirski list našega prevzvišenega g. škofa razpravlja o vrednosti posvečujoče milosti božje. Najprej tolažbi bistvo milosti božje in nadnaravnega življenja, potem pa odgovarja na vprašanje, kako da nam milost božja podeljuje nadnaravno življenje. Velevažni so opomini, naj se otroci takoj krste, in naj se k bolnikom pravčasno pokliče duhovnik. V drugem delu se učimo ceniti visoko vrednost milosti. Ker je milost tolike vrednosti, se moramo zelo potruditi, da jo sami ohranimo in da jo gledamo ohraniti tudi v drugih. Škof priporoča družstvo sv. Detinstva Jezusovega, ki ima namen reševati otroke nevernikov in svari pred vsem, kar bi moglo v nas ali v bližnjem uničiti milost božjo. Pastirski list se bo čital dve nedelji zaporedoma vernikom v cerkvi in dijakom pri skupni službi božji, ter bo nudil častiti duhovščini brezdomno obilo snovi za pridige.

n Uro čiščenja Sv. R. Telesa opravi moška Marijina družba na pustni terek v cerkvi sv. Vincenca od 3 do 4 pop.

n Papežev blagoslov s popolnim odpustkom podeli prevzvišeni g. škof letos na praznik sv. Jožefa po svoji slovesni sv. maši v stolni cerkvi sv. Justa. Odpustka so se v stanu udeležiti samo oni, ki prejmejo sv. zakramente in molijo po namenu sv. Očeta.

n Lepe cesarjeve besede beremo v zadnjem uradnem škofijskem listu. Tam je namreč dobesedno naveden nagovor našega cesarja na zbrane avstrijske škofe, ki so mu prišli čestitat k 60-letnici dne 26. novembra minolega leta. Cesar je nagovoril škofe tako le: „Milostno mi je bilo vsajeno doživeti šestdesetletnico odkar sem zasel prestol svojih pradedov. Vdano se zahvaljujem božji Previdnosti za to redko srečo, in gledam z velikim veseljem krog mene zbrane avstrijske škofe in odposlance svetne in redovne duhovščine. Najvišje svetinje človeštva so v vaših rokah. Vi oskrbujete to, kar je vzvišeno nad vse svetno vrvenje, v vaših rokah je to kar je večno med ljudmi. S tem, da vestno izpolnujete dolžnosti svojega duhovskega poklica, storite pa tudi državi in vsej družbi neprecenljivo uslugo. Dnevne skrbi bodo ljudi vedno ločile; prepri in strankarstvo sta neizogibna. Vaše poslanstvo pa je, da oznanujeto spravo in mir, kojega svet dati ne more. Vera je trdna zaslonba vsakega človeka v viharjih bojih tega življenja. Bodite zagotovljeni, da vas bo država vedno branila in podpirala v izvrševanju vaše službe. Jaz sem zvest sin cerkve, ki me je v britkih urah učila udanosti, ki me je v nesreči toliko tolažila, ki je bila meni in moji hiši zvesta vodnica na vseh potih tega življenja. Zastopnikom te cerkve izražam na za me nepozabni dan najtoplejšo zahvalo.“

Opera „Battista“.

Gledišče je bilo polno občinstva, pričakanje napeto. Ispeljava nove opere je bila dovršena in občinstvo je trajno, navdušeno ploskalo. Večkrat je pozvalo na oder skladateljja duhovnika Fino in protagonista, našega rojaka Kaschmanna, ki se mu je posebno prikupil. Na tem uspehu smo lahko ponosni. Da, tudi ljudstvo je razumelo lepoto krščanske umetnosti. Razni kritiki so izrazili marsikatero pomisljico; ta ali oni se je bal po svojem za uspeh tega „klerikalnega“ dela. Zakaj so se bali? Nekateri, ker mislijo, da je modernemu svetu zoprna vsaka religiozna ideja, drugi pa ker hočejo odmeriti religiozni ideji le en prostor. Ne, krščanska ideja se ne da vkleniti samo v srednjeveško kulturo ki je res bila visoko v umetnosti, ampak si osvaja in zlahti tudi moderno kulturo.

Don Fino nam obeta še druga mojsterska dela. V Italiji so že uprizorili njegovo delo „Noemi in Rut“, ki pa je manj teatralično. Snov je tudi zgodovinska iz svetega pisma. Tretje delo „Debora“ dokončuje auktor sedaj in upa na lep uspeh. Svojo posebno pozornost pa obrača don Fino na dvoje drugih del, namreč na „Festa del grano“ znamenitega Fausto Salvatori in na Shakespearejev „Vihar“ v koja hoče vlti vso svojo glasbeno umetnost.

Don Fino, vprašan, ali mu je papež naklonjen, je odgovoril: „Zelo, zelo, sv. Oče se je izkazal vedno naklonjenega Perosiju in meni“.

Še nekaj bo morda zanimalo vedeti: zakaj je Fino postal duhovnik? On sam pravi: „Lahko bi bil postal koncertist, dobro sem razumel glasbo. Na leposlovnem polju bi bil tudi lahko deloval, saj sem doktoriral na vseučilišču. Toda iz samega poklica sem postal duhovnik od nobenega prisiljen in mislim, da sem tako prav storil“.

Domača šola.

KDO SO «KLERIKALCI»?

Iz vseh slabih časnikov se že leta in leta razlega, zlasti pa zadnja leta prav po divje: „Klerikalci to so sovražniki; dol s klerikalci! Ven z njimi. Klerikalci narejajo ljudstvo neumno, klerikalci nimajo smisla za umetnost in vedo, klerikalci stavijo v evarnost prostost vede; klerikalno nazadnjaštvo, klerikalna nestrpnost — tako se tiska vsak dan milijonkrat in tako gre med ljudstvo ta klic, in ljudstvo ga sprejme in nehote ponavljajo ljudje sami med seboj in v svojih pogovorih: „Da, klerikalci to so sovražniki, od tod preti nevarnost“.

Kdo pa so ti presneti klerikalci? Kdo so te nevarne pošasti? Kakšne pasme so? Kakšne narave? Odkod so prišli? Kje imajo svojo domovinsko pravico? Kaj počenja? Kaj hočejo ti klerikalci?

Ti zasramovani, ti zaničevani, ti nevarni klerikalci, katere slab tisk tako črta, ki jih hoče od povsod pregnati, ki jih ima za sovražnike ljudstva in jih hoče iztrebiti, — to niso nihče drugi, nego katoliški državljani Avstrije — to so katoliški davkoplačevalci, to so vsi katoliški meščani, kmetje, trgovci, delavci, visoki in nizki — vsi ti katoličani skupaj ki niso svoje vere še popolnoma zatajili, so klerikalci. Iz vzhoda privandrani Judje, katerih ni v Avstriji niti 2 milijona, so začeli s tem sramotilnim imenom pitati katoličane domačine v svoji domovini, katerih je 23 milijonov.

Dasi je toliko milijonov katoličanov v Avstriji, vendar se v teh umazanih liberalnih cunjah nikdar ne bere beseda katoliški — ne beremo nikdar in nikjer o katoličanih; beremo o Judih, Turkih, Grkih, Luteranih; beremo o pravicah Luteranov, Judov, Grkov, beremo o pravicah Judov, Grkov, Turkov, Luteranov — a o katoličanih, o pravicah katoličanov, o praznikih katoličanov?? Vse katoliško je odpravljeno, predano zasramovanju — z besedico: klerikalci.

S klerikalcem se pri nas zasramuje vsakdo, kdor se „Očenaš“ moli; kdor se odkrije, ko zvonijo, kdor se odkrije pred cerkvijo, kdor pozdravi duhovnika, kdor veruje v Boga, v večnost, v Kristusa: Vsi ti so klerikalci. Vsako krščansko mišljenje, vsaka krščanska navada, vsako delo krščanske ljubezni in krščanskega usmiljenja se zasramuje z besedo klerikalno. Pokažite nam v vsem katoliškem življenju, v vsej katoliški veri, le eno točko, ki se ne zasramuje kot klerikalna!

Zakaj se pa v boju zoper vse, kar je katoliškega, pravo ime, pravi izraz „katoliški“ zamolčuje? Zato, ker je ta boj zoper katoliško cerkev pobalinski, lasten druhalu s ceste; kajti tudi poulična druhal, če koga napade, ga napade najprej s tem, da ga zasramuje, da mu daje grde primke, potem šele prime za kamenje in ga luča. Tako počenja se ni počenjanje dostojnih ljudi. — zasramovanje. Dalje liberalci brezverci so zvite buče. Katoličane pred njihovim pravim imenom napasti, nimajo moči in korajže; kajti katoličane se čutijo milijoni in milijoni ljudi; zasvojo vero bi se milijoni vzdignili, milijoni bi se branili, če bi se katoličane okrito

napadlo. Zato se sovražniki ogibljejo imena katoličani ter se vzdigujejo zoper klerikalce, zoper klerikalizem; da v svoji hinavščini gredo še dalje in rečejo, da spoštujejo vero, da sovražijo le klerikalce. (Konec prihodnjic.)

Razne vesti.

r Nov stroj so baje izumili v Ameriki. Od tam prihaja, kakor poroča strokovni list „Risveglio“, skoro neverjetna vest, da je tamonjski inženir Bhisey iznašel nov stroj za vplivanje črk. Ta stroj bo delal tako hitro, da bo vtil lahko do 2400 črk na minuto. Veliko kapitalistov da se je že djalo skupaj, da sprejmejo v svojo režijo izdelovanje in prodajo teh novih strojev. Koliko tiskarskih delavcev bi na ta način izgubilo kruh. Drugo vprašanje je seveda, če je ta vest resnična.

KOLENDARČEK:

Svečan—Februar.

20. Sobota: Eleuterij škof. muč.; Dragovan; — Zgod. kol.: * Voltaire, franc. filozof leta 1693; + Cesar Jožef II. leta 1790; Andrej Hofer, tirolski junak usmrčen leta 1810. v Mantovi; Joahim Pecci postal papež Leon XIII. leta 1878. (Mlaj ob 11:58 predpoludne.)

21. Nedelja: 3. predpepel. (Jezus ozdravi slepca. Luk. 18, 31-43); Maksimilijan, škof. — Zgod. kol.: * češki pesnik Svatopluk Čech l. 1846.

22. Ponedeljek: Stol sv. Petra v Antiohiji. — Zgod. kol.: * Washington l. 1732.

23. Torek: Pustni dan. — Zgod. kol.: * dr. Fr. Lampe ustan. „Dom in Sveta“ l. 1859; Izbruh revolucije v Parizu l. 1848.

24. Sreda: Pepelnica; Matija, apostelj. — Zgod. kol.: + Janez Gutenberg, oče tiskarstva leta 1468.

25. Četrtek: Valburga, opatinja. — Zgod. kol.: * dr. K. May, romanopisec l. 1842.

26. Petek: Marjeta, kat. — Zgod. kol.: + Senežder, iznajditelj litografije leta 1834; + P. Angelo Secchi S. L., največji zvezdoslovec svojega časa l. 1878; * Viktor Hugo l. 1802.

27. Sobota: Leander, škof. — Zgod. kol.: Francozi v Avstriji l. 1814. — (Prvi krajec ob 3:50 po noči). —

Heršeljev ključ pravi, da bo sneg in vihar.

Razglas dražbe.

Razpisuje se zidanje nove cerkve v Podgradu v Istri potom zmanjševalne dražbe.

Dela so proračunjena na 39.537.59 kron. Načrti, podrobni troškovnik in natančni pogoji so na vpogled pri podžupnem uradu v Podgradu.

Zdražitelj se bo smatral najboljši ponudnik po previdnosti podpisanega.

Položiti mora 10% vadija pred sklenitvijo pogodbe.

Pismene ponudbe naj se vložijo pri podpisanemu najkasneje do 5. marca 1909.

Podgrad, 11. februarja 1909.

Stavbeni odbor.

Prodajalna

katoliškega tiskovnega društva v TRSTU

se priporoča v nabavo spovednih in obhajilnih listkov za velikonočni čas.

SOVOJI K SOVOJIM!

Uljudno naznanjam sl. občinstvu, č. duhovščini, p. n. učitelstvu, krajnim šolskim svetom in šolskim vodstvom, kakor tudi raznim čitalnicam in ljudskim knjižnicam, da sem preskrbel svojo

— KNJIGOVESNICO —

z vsem potrebnim da lahko izvršujem vsa dela od priprostih do najfinjših. Posebno solidno in ceno vezanje knjig za šolske, ljudske in zasebne knjižnice ter čitalnice. — Vezanje in prevezanje misalov, raznih zapisnikov, hranilnih in drugih knjig, ter izvrševanje raznih del, ki spadajo v knjigoveško stroko. Zunanja naročila izvršujem solidno in točno.

ANTON REPENŠEK, knjigovez

TRST. — Ulica Cecilia št. 9. — TRST.

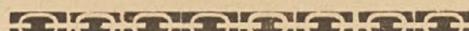
Slovenec KONRAD SKAZA,

delavnica za vsa cerkvena dela

v St. ULRICH, Gröden (Tirolsko) se najtopleje priporoča za vsa cerkvena dela. Velikanska zaloga sv. razpel. Novi zanimivi slovenski ceniki zastoj in franko. Postrežba solidna in hitra.

Stara pratika ne velja več!

preskrbite si novo, s tremi krasnimi slikami opremljeno «Družinsko pratiko» za 24 vin. v prodajalni «Katol. tiskovnega društva» v Trstu, ulica delle Poste, št. 9.

Kupite čevlje

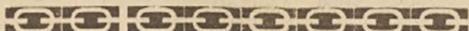
pri poštenem slovenskem čevljarskem mojstru

Josipu Stantič

TRST — ulica Rosario št. 2 — TRST

(pri cerkvi sv. Petra v starem mestu.)

Ta mojster vam postreže po domače, z najboljšimi čevlji in po nizki ceni.

NOVO POGREBNO PODJETJE

Pisarna in prodajalna Via Vincenzo Bellini št. 13.

Telefon 14-02. (poleg cerkve sv. Antona Novega) Telefon 14-02

Zaloga oprave ulica Massimo d'Azeglio št. 18.

Prirreja pogrebe od najprostejše do najelegantnejše vrste v odprtih, kakor tudi v s kristalom zaprtih vozovih.

Ima bogato zalogo vseh potrebščin za mrliča, kakor: kovinaste in lepo okrašene lesene rokave, čevlje, vence in umetnih cvetlic, kovine, porcelana in perl.

Bogata zaloga: Voščene sveče. Cene nizke, da se ni bati konkurence.

Za slučaj potrebe se uljudno priporočajo: HENRIK STIBEL in drug.

LJUDSKA POSOJILNICA IN HRANILNICA

za tržaško občino pri Sv. Ivanu pri Trstu.

Podurad v Trstu, ulica delle Poste 9. Telefon 2110

Sprejema hranilne vloge tudi od **4 1/2%** Davke plača hranilnica sama. neudov in jih obrestuje po **4 1/2%** Za varnost vlog jamčijo udje

(350) z vsem svojim premoženjem v znesku približno tri milijone kron.

Za večje vloge se tudi dajo višje obresti po ustnem pogovoru s stranko. — Hranilnica in posojilnica je pod nadzorstvom svetovinske duhovščine. — Vsak krščansko misleč Slovenec naj vloga svoj denar le pri Ljudski hranilnici in posojilnici pri sv. Ivanu pri Trstu.

Prodajalna KATOLIŠKEGA TISKOVNEGA DRUŠTVA

— v TRSTU, ulica delle Poste št. 9. —

Ima na razpolago razne molitvenike v slovenskem, nemškem in laškem jeziku, podobe male za darilo in velike za okvir, svetinje, rožne vence, kipe in križe raznih velikosti in cen iz kovine in lesene, različni papir pismeni in pisarniški, razni ovitki, šolski zvezki, vse pisarniške potrebščine, trgovske knjige, notici i. t. d., i. t. d.

:: Častito duhovščino opozajamo posebno ::

na našo zalogo voščeni sveč prav po tovarniški ceni in sicer: pristno voščene kg á K 5.—, I. vrste „Il Santo di Padova“ kg á K 4.40, II. vrste kg á K 2.40, okinčane sveče kg á K 3.40, ekonomične sveče kg á K 1.40. Odpadki sveč se sprejemajo in plačujejo po kakovosti. V zalogi je kadilo (virh) á kg K 1.20, 2.—, 2.40 ter oglje za kadilnice á kg K 2.—. Stekla za večno luč, stenji za večno luč, vrvica za prižiganje na kilo, ali v zavitkih, prižigalniki (kajfeži) povoskano platno za altarje, tiskovine za čč. župne urade dobito istotam.

Sprejemajo se knjigoveška dela po zmerni ceni. Preskrbi se okvirje za razne slike. Razpolagamo z vzorci. Slike: Prešerna, Gregorčiča, Vodnika in Slomška v lepem okvirju á K 7.60. Podoba papeža Pija X v pozlačenem okvirju za K 20.—. Sveče za domačo rabo á 3, 4, 5 in 6 v zavoju ter svečice zvitkih in za božičnice so vedno v zalogi. — Preskrbimo ovitke, z poljubnim naslovom.

Obilno obiska in naročil prosi

„Katoliško tiskovno društvo,“ v Trstu.

Dobava cerkvenih oblačil in **cerkvenih potrebščin vsake vrste.**